

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหว ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ รวมทั้งวัฒนธรรมมีผลกระทบอย่างทั่วถึง รวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อ พบปะ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมและเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการสื่อสารความรู้สึกรู้คิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในการศึกษาหาข้อมูลความรู้ ถ่ายทอดวิทยาการ รวมถึงทางด้านเศรษฐกิจ ภาษามีความจำเป็นยิ่งขึ้นในการเจรจาต่อรองด้านการค้า รวมทั้งการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่น เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติติดต่อกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีความเข้าใจในภาษาและวัฒนธรรม สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 1)

ประเทศไทยจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน ดังที่ วรรณฯ คงคาประเสริฐ (2544, หน้า 1) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเริ่มมีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 และได้จัดให้มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง เมื่อประมาณ พ.ศ.2440 นับเป็นเวลานาน ต่อมากระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ ในหลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2464 ถึงหลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2503 ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกตั้งแต่หลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2518 หลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จนถึงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งรายวิชาซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่แต่ละโรงเรียนอาจจัดให้มีการเรียนการสอนโดยมีสาระสำคัญ 4 สาระ ประกอบด้วย สาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก ตีความ นำเสนอข้อมูล และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สาระด้านภาษาและวัฒนธรรม เพื่อให้ นักเรียนใช้ภาษาได้ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เข้าใจความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย สาระด้านภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพื่อให้ นักเรียนใช้ภาษาเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น พัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน สาระด้านภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก เพื่อให้ นักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน ชุมชน และสังคม ใช้ในการศึกษา การประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551, หน้า

2-3) จากแนวคิดข้างต้นชี้ให้เห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังมีปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือ นักเรียนมีโอกาสน้อยมากที่จะใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน เนื่องจากขาดแรงจูงใจการใช้ภาษาอังกฤษพูดในชีวิตประจำวัน (วัชรินทร์ เมฆา, 2542, หน้า 22) และสอดคล้องกับแนวคิดของชอนเบิร์ก (Schoenberg, 2000, p.18) ระบุว่า ปัญหาของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ คือ ผู้เรียนมักเลี่ยงการพูดภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาสำคัญ และได้รับบรรจุไว้ในหลักสูตรมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และคนไทยได้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเยาว์ แต่ความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่านานาประเทศ (Phillips, 2008, p. 21) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น หากจะให้มีประสิทธิภาพต้องอาศัยปัจจัยหลายประการ เอลลิส (Ellis, 1994, pp. 417-560) ได้กล่าวถึง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย 1) องค์ประกอบทางด้านบุคคล ได้แก่ การตอบสนองต่อสถานการณ์กลุ่มสัมพันธ์ในห้องเรียน เจตคติผู้สอน วัสดุการเรียนการสอน และเทคนิคการเรียนส่วนบุคคล 2) องค์ประกอบทั่วไป ได้แก่ อายุ เชื้อชาติ ปัญญา ความถนัดแบบความรู้คิด เจตคติ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1982, pp. 10-16) ได้แก่ 1) ปัจจัยทางด้านตัวนักเรียน ประกอบด้วย ความถนัด พื้นความรู้เดิม แรงจูงใจ เจตคติต่อวิชาเรียน มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง ระดับและประเภทของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัตราการเรียนรู้ ผลผลิตทางด้านอารมณ์และจิตใจ เป็นต้น 2) ปัจจัยทางด้านผู้สอน ประกอบด้วย คุณภาพการเรียนการสอน การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรง เป็นต้น 3) ปัจจัยทางด้านโรงเรียนและปัจจัยทางด้านผู้ปกครอง พี่นอกเชื้อโร และ โบนาโม (Finocchiaro & Bonamo, 1973, pp. 20-30) ได้เสนอว่า องค์ประกอบเกี่ยวกับนักเรียน โรงเรียนและชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ ได้แก่ ความถนัด ภาษาเดิม (Native Language) ความจำเป็น การจูงใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์ทางภาษาที่มีอยู่เดิม สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษา การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทดสอบวัดความสามารถทางภาษา เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศทั้งสิ้น ในด้านงานวิจัย ส่วนใหญ่พบว่า เจตคติ และการจูงใจ (Attitude and Motivation) ซึ่งเป็นคุณลักษณะด้านนักเรียน เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ปีการศึกษา 2553 พบว่า โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำสุด ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 6.83 และ โรงเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงสุด ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 41.00 เพราะสาเหตุดังกล่าวจึงมีความจำเป็นต้องศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนั้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า มีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อนำผลการศึกษามาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาตัวแปรด้านตัวนักเรียน ด้านครู และด้าน โรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านตัวนักเรียน ด้านครู และด้าน โรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2

ประโยชน์ของการวิจัย

1. การวิจัยเพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนี้ สามารถให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และตัวนักเรียนเอง โดยหากบุคคลเหล่านี้ทราบว่า ตัวแปรใดมีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ก็จะสามารถปรับเปลี่ยนหรือสร้างเสริม เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านตัวนักเรียน ด้านครู และด้าน โรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะสามารถให้ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่มีแนวโน้มไปในทิศทางที่ต่างกัน หากผู้บริหารได้เห็นภาพ

ในจุดของการเปรียบเทียบนี้ จะสามารถจัดการศึกษาเพื่อเน้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ และทำให้นักเรียนได้รับผลการเรียนที่ดีขึ้น

คำถามของการวิจัย

1. ตัวแปรด้านตัวนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 หรือไม่
2. ตัวแปรด้านครูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 หรือไม่
3. ตัวแปรด้านโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 หรือไม่

กรอบความคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านตัวนักเรียน ด้านครูและด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 โดยอาศัยหลักการและแนวความคิดของนักการศึกษาและผลการวิจัยดังนี้

จากแนวความคิดของบลูม (Bloom, 1982, pp. 10-16) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ ปัจจัยทางด้านตัวนักเรียน ประกอบด้วย 1) คุณลักษณะของนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมด้านความรู้ความคิดก่อนเรียน เช่น ความถนัด พื้นความรู้เดิมของนักเรียน เป็นต้น คุณลักษณะด้านอารมณ์และจิตใจก่อนเรียน เช่น แรงจูงใจ เจตคติต่อวิชาเรียน มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง เป็นต้น 2) ผลผลิตการเรียนรู้ ระดับและประเภทของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัตราการเรียนรู้ ผลผลิตทางด้านอารมณ์และจิตใจ เป็นต้น ปัจจัยทางด้านผู้สอน ประกอบด้วย คุณภาพการเรียนการสอน เช่น คุณภาพทางการชี้แนะนักเรียน การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน การสอน การเสริมแรง เป็นต้น ปัจจัยทางด้านโรงเรียน และปัจจัยทางด้านผู้ปกครอง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างดีจึงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากแนวความคิดของฟินอคเชียโรและโบนาโม (Finocchiaro & Bonamo, 1973, pp. 20-30) ได้นำเสนอว่าองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ องค์ประกอบเกี่ยวกับนักเรียนซึ่งประกอบด้วย ความถนัด ภาษาเดิม (Native Language) ความจำเป็น ความใฝ่สูง การสนใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่เดิม องค์ประกอบเกี่ยวกับโรงเรียนและชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ เช่น จำนวนปีที่สอนภาษาต่างประเทศในแต่ละหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษา ได้แก่ ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการทางภาษา วัสดุทัศนูปกรณ์ โทรทัศน์ สื่อการสอน การทดสอบต่าง ๆ การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทดสอบวัดความสามารถทางภาษา

จากแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ว่า ตัวแปรที่น่าจะมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนสรุปได้ 3 ตัวแปร คือ ตัวแปรด้านตัวนักเรียน ตัวแปรด้านครู และตัวแปรด้านโรงเรียน

ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา

1.1 การวิจัยในครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะตัวแปรด้านตัวนักเรียน ตัวแปรด้านครู และตัวแปรด้านโรงเรียน

1.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านตัวนักเรียน ตัวแปรด้านครู และตัวแปรด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระของ เขต 2

2. ประชากร

2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน และโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 12 คน รวมทั้งสิ้น 27 คน โดยผู้วิจัยได้ศึกษากับประชากรทั้งหมด

2.2 ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1 คน และโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1 คน

รวมทั้งสิ้น 2 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยผู้วิจัยได้ศึกษากับประชากรทั้งหมด

2.3 โรงเรียนที่มีการจัดสอบ O - NET วิชาภาษาอังกฤษ ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงที่สุด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1 โรงเรียน และโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่สุด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 2 โรงเรียน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยผู้วิจัยได้ศึกษากับประชากรทั้งหมด

3. ตัวแปรที่ศึกษา มีดังนี้

3.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วยตัวแปร 3 กลุ่ม คือ

3.1.1 ตัวแปรด้านตัวนักเรียน ประกอบด้วย

- 3.1.1.1 ความสามารถทางสติปัญญา
- 3.1.1.2 ความสามารถทางภาษา
- 3.1.1.3 รายได้ของผู้ปกครอง
- 3.1.1.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
- 3.1.1.5 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
- 3.1.1.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 3.1.1.7 นิัยการเรียน

3.1.2 ตัวแปรด้านครู

- 3.1.2.1 วุฒิการศึกษา
- 3.1.2.2 ประสบการณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 3.1.2.3 พฤติกรรมการจัดการเรียนการสอน

3.1.3 ตัวแปรด้านโรงเรียน

- 3.1.3.1 บรรยากาศของโรงเรียน
- 3.1.3.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียน
- 3.1.3.3 นโยบายของโรงเรียน
- 3.1.3.4 กิจกรรมของโรงเรียน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน และโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 12 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2
2. ครู หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระของ เขต 2
3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คนและ โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 12 คน
4. โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง หมายถึง โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) สูงที่สุดในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2
5. โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ หมายถึง โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ต่ำที่สุดในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของ เขต 2